

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 133745 22 GŽ
Brčko, 27.9.2022. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudaca Šejle Drpljanin kao predsjednice vijeća, Roberta Jovića i Ilje Klaića kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice M.Č. iz B., zastupana po opunomoćeniku Ibrahimu Šadiću, odvjetniku iz B., protiv tuženog „Garant osiguranje“ d.d. B., zastupanog po opunomoćeniku Milenku Simikiću, odvjetniku iz B., radi naknade štete, v. sp. 20.715,00 KM, odlučujući o žalbi tužiteljice i žalbi tuženog izjavljene protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 133745 20 P od 4.11.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 27.9.2022. godine donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba tužiteljice M.Č. iz B. i žalba tuženog „Garant osiguranje“ d.d. B. se odbijaju kao neosnovane i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 133745 20 P od 4.11.2021. godine potvrđuje.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 133745 20 P od 4.11.2021. godine (u daljnjem tekstu: prvostupanjska presuda) odlučeno je kako slijedi:

„Obavezuje se tuženi „Garant osiguranje“ d.d. B. da tužilji M.Č. na ime naknade nematerijalne štete isplati iznos od 10.845,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 04.11.2021. godine kao dana presuđenja pa do isplate, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Odbija se preostali dio tužbenog zahtjeva za isplatu iznosa od 6.870,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom.

Obavezuje se tuženi „Garant osiguranje“ d.d. B. da tužilji M.Č. na ime troškova tuđe pomoći i njege isplati iznos od 900,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 29.10.2020. godine kao dana podnošenja tužbe pa do isplate, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Odbija se preostali dio tužbenog zahtjeva za isplatu iznosa od 2.100,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom.

Tužbeni zahtjev tužilje koji glasi: „Obavezuje se tuženi da tužilji M.Č. na ime novčane rente zbog umanjenja radne sposobnosti isplaćuje mjesečno iznos od 400,00 KM počev od 07.12.2018. godine, pa sve dok za to budu postojali zakonski uslovi ili do drugačije odluke suda s tim što je dospjele, a neisplaćene iznose rente dužan isplatiti odjednom, a u buduće do desetog za tekući mjesec, a sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude, a pod prijetnjom prinudnog izvršenja“ u cjelosti se odbija kao neosnovan.

Obavezuje se tuženi „Garant osiguranje“ d.d. B. da tužilji M.Č. naknadi parnične troškove u iznosu od 3.254,00 KM, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude. ”

Protiv prvostupanjske presude, tužiteljica i tuženi su pravovremeno izjavili žalbe i to tužiteljica M.Č. iz B. (u daljnjem tekstu: tužiteljica), zbog „povrede odredaba parničnog postupka iz člana 329. stav 1 u vezi sa odredbom člana 8, člana 271, člana 311. stav 4. ZPP-a Brčko distrikta BiH, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 330. stav 1. ZPP-a Brčko distrikta BiH i zbog pogrešne primjene materijalnog prava iz člana 331. ZPP-a u vezi sa članom 185, 188, 189, članom 195. stav 2, članom 200. i članom 277. Zakona o obligacionim odnosima“ sa prijedlogom da ovaj sud „žalbu uvaži, osporenu presudu ukine u pobijanom dijelu i vrati predmet istom sudu na ponovno odlučivanje, a u skladu sa članom 343. stav 1 tačka c) ZPP-a Brčko distrikt BiH“ ili da „drugostepeni sud žalbu uvaži, pobijanu presudu preinači u pobijanom dijelu u smislu navoda ove žalbe, a shodno članu 343. stav 1 tačka e) ZPP-a Brčko distrikta BiH“, dok tuženi „Garant osiguranje“ d.d. B. (u daljnjem tekstu: tuženi) žalbom pobija prvostupanjsku presudu u usvajajućem dijelu zbog „povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primene materijalnog prava“ kao i zbog „odluke suda o troškovima postupka“ a sa prijedlogom da ovaj sud „uvaži (ovu) žalbu i preinači presudu Osnovnog suda Brčko distrikta br. 96 o P 133745 20 P od 04.11.2021. g. tako što će u celosti odbiti tužbeni zahtev tužilje, te istom presudom tuženom dosuditi troškove prvostepenog parničnog postupka, sastava ove žalbe i takse na istu ili da ukine presudu Osnovnog suda Brčko distrikta br. 96 o P 133745 20 P od 04.11.2021. g. i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje“.

Tužiteljica i tuženi nisu dostavili odgovore na žalbe suprotne strane.

Žalbe nisu osnovane.

Nakon što je ispitao prvostupanjsku presudu u dijelu u kojem se žalbama pobija a u smislu odredbe članka 341. Zakon o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 28/18, u daljnjem tekstu: Zakon o parničnom postupku ili ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci presude a iz razloga koji slijede.

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je konačno opredijeljeni zahtjev tužiteljice od 14.9.2021. godine (tužbeni zahtjev) kojim je tražila da sud tuženog obveže da joj:

- na ime naknade nematerijalne štete isplati, i to po osnovu pretrpljenih fizičkih bolova iznos od 5.780,00 KM, po osnovu pretrpljenog straha iznos od 2.350,00 KM, po osnovu umanjenja opće životne aktivnosti isplati iznos od 19.800,00 KM kao i po osnovu duševnih bolova zbog naruženosti iznos od 4.000,00 KM, odnosno sveukupno 17.715,00 KM a koji novčani iznos se dobije kada se od ukupnog iznosa po svim vidovima nematerijalne štete (31.930,00 KM) umanjí nesporna uplata tuženog (14.215,00 KM) zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate;

- na ime naknade troškova tuđe pomoći i njega isplati iznos od 3.000,00 KM sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate;

- na ime novčane rente zbog umanjenja radne sposobnosti mjesečno isplaćuje iznos od 400,00 KM počev od 7.12.2018. godine pa sve dok za to budu postojali zakonski uvjeti kao i

- naknadi troškove parničnog postupka, a sve u roku od 30 dana po pravomoćnosti presude pod prijetnjom prinudne ovrhe.

Tuženi je iskazao protivljenje osnovu i visini tužbenog zahtjeva sa obrazloženjem da je u izvansudskom postupku isplatio tužiteljici „iznos od 15.806,62 KM, tj. iznos od 14.215,00 KM na ime naknade nematerijalne štete, iznos od 491,62 KM na ime troškova liječenja i iznos od 1.100,00 KM na ime troškova izgubljene zarade, a u skladu sa dostavljenom materijalnom dokumentacijom i mišljenjem cenzora“, zatim da se protivi preinačavanju tužbenog zahtjeva kao i da tužiteljica nije priložila ni jedan dokaz kojim potvrđuje svoje navode glede radno-pravnog statusa i naknade po tom osnovu, kao i u svezi isplate novčane rente i umanjenja radne sposobnosti.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, a polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima tužiteljica temelji tužbeni zahtjev i činjeničnih tvrdnji kojima je tuženi osporio tužbeni zahtjev i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode), prvostupanjski sud je utvrdio činjenično stanje i to:

- da je tužiteljicu dana 7.12.2018. godine na pješačkom prelazu udarilo putničko motorno vozilo, da je bila bez svijesti oko 30-tak minuta, da je zadobila teške tjelesne ozljede (ozljeda glave, karlične kosti slomljene, lijeva potkoljenica slomljena), da se četiri do pet dana liječila u bolnici u Brčkom, da je jedanaest dana bila u bolnici u Tuzli, da je tri mjeseca bila nepokretna, da je desetak mjeseci pomagala i služila druga osoba (svjedok F.E.) i snaha i da je za to plaćala F.E. 300,00 KM mjesečno, da je poslije pet mjeseci sjela u kolica i poslije toga je počela sa rehabilitacijom;

- da je tužiteljica prije ozlijeđivanja radila kao kuhar u bolnici, da joj je nakon ozlijeđivanja promijenjeno radno mjesto u pomoćni kuhar – servirka i da sada dijeli hranu po odjeljenjima, tako što na kolicima gura dva kazana od otprilike po 15 kg i da je i to za nju težak posao, ali da mora da radi, da trenutno ima platu od 950,00 KM i da joj je godinu dana dok je bila na bolovanju od plate odbijano 146,00 KM;

- da je provedenim medicinskim vještačenjem po vještaku medicinske struke dr. Fikretu Helaću, specijalisti opće kirurgije, utvrđeno da tužiteljica uslijed štetnog događaja zadobila, dvostruki prijelom lijeve potkoljenice, djelomični prekid kontinuiteta unutarnjeg ligamenta lijevog koljena, nagnječenje lijevog ramena, nagnječno – razdernu ranu na tjemenu dijelu glave lijevo, prijelom osmog lijevog rebra bez pomijeranja koštanih ulomaka, prijelom obje stidne kosti i ove ozljede sveukupno čine tešku tjelesnu ozljedu;

- da je provedenim medicinskim vještačenjem po vještaku medicinske struke dr. Fikretu Helaću utvrđeno da je tužiteljica trpjela bolove jakog intenziteta u trajanju od 14 dana, srednjeg intenziteta u trajanju od 60 dana i slabog intenziteta u trajanju od 240 dana;

- da je provedenim medicinskim vještačenjem po vještaku medicinske struke dr. Fikretu Helaću utvrđeno da je kod tužiteljice došlo da naruženja srednjeg stupnja zbog šepanja (lijevi donji ekstremitet kraći za oko dva centimetra u odnosu na desni), zatim zrelih ožiljaka na lijevoj potkoljenici, a isti su povremeno uočljivi drugim osobama;

- da je provedenim medicinskim vještačenjem po vještaku medicinske struke dr. Fikretu Helaću utvrđeno da je kod tužiteljice došlo do trajnog umanjavanja životne aktivnosti od 26% i to zbog prijeloma obje stidne kosti, zbog umanjavanja pokreta i nestabilnosti lijevog koljena (umanjavanja pokretljivosti u lakom stupnju), zbog toga što je lijevi donji ekstremitet kraći za oko dva centimetra i zbog ograničenih pokreta u lijevom skočnom zglobu u lakom stupnju te da je tužiteljici onemogućeno u potpunosti stajanje na prstima i petama kao i pravljenje čučnjeva, izražena kontraktura u lijevom skočnom zglobu, te nestabilnost lijevog koljena, te ograničeni pokreti u oba kuka u jakom stupnju;

- da je provedenim medicinskim vještačenjem po vještaku medicinske struke – neuropsihijatru Devli Baraković utvrđeno da je tužiteljica u trenutku samog događaja trpjela izuzetno jak strah par sekundi, strah jakog intenziteta u trajanju od osam dana, strah srednjeg intenziteta trideset dana nakon straha jakog intenziteta, strah slabog intenziteta trpjela je šest mjeseci nakon straha srednjeg intenziteta, kao i strah slabog intenziteta kraćeg trajanja u realnim situacijama ponovnog suosjećaja ili simboličnim situacijama u trajanju od šest mjeseci nakon kontinuiranog straha slabog intenziteta;

- da je provedenim medicinskim vještačenjem po vještaku medicinske struke – specijalisti medicine rada dr. Vinku Đuriću utvrđeno je da je kod tužiteljice neposredno prije ozlijeđivanja postojala opća, kao i specifična radna sposobnost za rad na poslovima za koje je školovana (KV kuvar), da kod tužiteljice postoje oboljenja koja nisu posljedica ozlijeđivanja u prometnoj nezgodi 7.12.2018. godine, da kod tužiteljice postoji trajno umanjavanje radne sposobnosti u iznosu od 30%, da je tužiteljica u trenutku ozlijeđivanja imala nepunih 61-u godinu, a u periodu vještačenja je u 65-oj godini života, pa nije realno da osoba ove životne dobi ima želju

i mogućnost stručnog napredovanja u svojoj ili drugim djelatnostima, jer tužiteljica za nepunu godinu dana od dana vještačenja stječe pravo na starosnu mirovinu;

- da je neto plaća tužiteljice, prema platnoj listi za 11. mjesec 2018. godine, iznosila 814,54 KM, da ima obustava u iznosu od 368,18 KM i da je za isplatu bio iznos od 446,36 KM, dok ostalih obustava i smanjenja plaće nije imala;

pa kako je prvostupanjski sud također našao da među parničnim strankama nisu sporne činjenice nastanka štetnog događaja 7.12.2018. godine (prometna nezgoda) i da je tuženi na ime naknade štete tužiteljici isplatio iznos od 15.806,62 KM i to 14.215,00 KM na ime naknade nematerijalne štete, iznos od 491,62 KM na ime troškova liječenja i iznos od 1.100,00 KM na ime troškova izgubljene zarade a kako nije prihvatio nalaz i mišljenje vještaka dr. Devle Baraković u dijelu u kojem je vještak utvrdila da je kod tužiteljice došlo do umanjenja opće životne aktivnosti do 3%, tj. 3% (po iskazu vještaka) jer vještak nije precizno opisala u čemu se sastoji umanjenje životne aktivnosti kao i da tužiteljica nije dokazala visinu izgubljene zarade nastale uslijed smanjene radne sposobnosti kao oblika materijalne štete nastale, to je prvostupanjski sud, primjenom odredbi članaka 155, 200. stavak (1), 195. stavak (2), 277. i 324. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, u daljnjem tekstu: Zakon o obligacionim odnosima ili ZOO), djelomično usvojio tužbeni zahtjev tužiteljice i obvezao tuženog da tužiteljici na ime nematerijalne štete isplati iznos od 10.845,00 KM sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom (stavak I izreke) kao i na ime troškova tuđe pomoći i njege iznos od 900,00 KM sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom (stavak III izreke), dok je tužbeni zahtjev u preostalom dijelu odbio kao neosnovan (stavci II, IV i V izreke) pri čemu je odluku o troškovima postupka, prvostupanjski sud donio temeljem odredbi članka 120. stavak (2) ZPP-a i to na način što je tuženog obvezao da tužiteljici naknadi troškove parničnog postupka u ukupnom iznosu od 3.254,60 KM.

I – ŽALBA TUŽITELJICE

Kada obrazlaže žalbene razloge zbog kojih pobija prvostupanjsku presudu tužiteljica u žalbi u bitnome istovjetno ponavlja razloge koje je iznosila i tijekom prvostupanjskog postupka, navodeći također (u bitnome) da prvostupanjski sud „nije brižljivo cijenio nalaze i mišljenje vještaka Helać dr. Fikreta, zatim vještaka Baraković dr. Devle i vještaka dr. sc. med. prim. Vinka B. Đurić“ kao i da „nisu analizirani materijalni dokazi na ime medicinske dokumentacije“, zatim da sud kod određivanja procenta umanjenja opće životne aktivnosti u situaciji kada postoji više ozljeda, kao što je slučaj sa tužiteljicom, nije primijenio „Balthazarevu formulu“, zatim da je prvostupanjski sud pogrešno odbio dio tužbenog zahtjeva kojim se potražuje naknada materijalne štete za izgubljenu zaradu zbog umanjenja radne sposobnosti (rentu) obzirom da je kod iste provedenim vještačenjem utvrđeno znatno smanjenje radne sposobnosti u procentu od 30% pri čemu se visina može utvrditi „od zagwarantovanog ličnog dohotka umanjeno za procenat radne sposobnosti od 30%“ kao i da je prvostupanjski sud pogrešno odbio dio tužbenog zahtjeva na ime tuđe njege i pomoći, dosudivši 900,00 KM a trebao je za osnovicu uzeti 550,00 KM mjesečno x 3 mjeseca

(po osam sati dnevno), slijedom čega je, po mišljenju tužiteljice, pogrešna i odluka o troškovima postupka.

Takve žalbene tvrdnje tužiteljice po ocjeni ovog suda ne utječu na pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude u pobijanom dijelu. Više je razloga za ovakav zaključak suda.

Ispitujući prvostupanjsku presudu prema žalbenom razlogu povrede odredaba parničnog postupka iz članka 328. stavak (1) točka a) ZPP-a a u svezi sa člancima 8, 271. i 311. stavak (4) ZPP-a, ovaj sud nalazi da ne stoje žalbeni navodi da je prvostupanjska presuda donesena navedenim povredama odredaba parničnog postupka koje su bile od utjecaja na pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude.

Nema mjesta žalbenim navodima da je prvostupanjski sud povrijedio odredbu članka 8. ZPP-a, a posljedično tome i članak 311. stavak (4) ZPP-a, kada je u pitanju ocjena nalaza i mišljenja vještaka dr. Fikreta Helaća, vještaka dr. Devle Baraković i vještaka dr. sc. med. prim. Vinka B. Đurića. Ovo iz razloga što je prvostupanjski sud nalaze i mišljenja te iskaze navedenih vještaka ocijenio na način kako se to traži člankom 8. ZPP-a (a što je razvidno sa stranice 4, drugi, peti i šesti pasus, te stranice 5. i 6. obrazloženja ožalbene presude) i za što je dao jasne, argumentirane i dostatne razloge kako glede njihovog prihvatanja kao objektivno i stručno provedenog vještačenja (za vještaka dr. Fikreta Helaća i dr. Vinka Đurića) ili djelomičnog prihvatanja (za vještakinju dr. Devlu Baraković) tako i glede činjenica koje je utvrdio provedenim vještačenjima kao temelja za izvođenje pravnih zaključaka odlučnih za presuđenje u konkretnoj pravnoj stvari, a na koje obrazloženje se tužiteljica upućuje radi izbjegavanja suvišnog ponavljanja i na ovom mjestu.

Na drugačiju odluku ovog suda nisu bili od utjecaja žalbeni navodi tužiteljice da je prvostupanjski sud, zbog činjenice da su kod iste uslijed prometne nezgode, nastupile različite pojedinačne ozljede, pogrešno ocijenio nalaz i mišljenje vještaka dr. Fikreta Helaća i vještaka dr. Devle Baraković u dijelu u kojem su isti obrazlagali postojanje umanjena životne aktivnosti, obzirom da prema mišljenju tužiteljice, primjenom „Balthazareve formule“ istoj pripada ukupan procenat od 33% na ime umanjena opće životne aktivnosti a ne 26% kako je to prvostupanjski sud činjenično zaključio.

Naime, tužiteljica zanemaruje činjenice da je prvostupanjski sud, kada je u pitanju provedeno medicinsko vještačenje po vještaku dr. Devli Baraković dao jasne i argumentirane razloge zbog čega nije prihvatio dio njenog nalaza i mišljenja u kome je ista navela da je kod tužiteljice utvrdila da je „došlo do umanjena opšte životne aktivnosti do 3% tj. 3%“ i to, između ostalog i iz razloga što vještakinja „nije precizno opisala u čemu se sastoji umanjene životne aktivnosti tj. koja su ograničenja koja trpi tužiteljica, koje su to životne aktivnosti koje tužiteljica ne može obavljati, a koje može uz povećane napore, već je paušalno navela da se to umanjene ogleda u uskraćivanju ili umanjivanju nekih životnih događaja koji bi joj prčinili zadovoljstvo (stranica 5. treći pasus), a koje obrazloženje i ovaj sud prihvata kao dostatno, i na koje se razloge (zajedno sa ostalim navedenim razlozima u obrazloženju) tužiteljica upućuje bez potrebe da se isti ponavljaju i na ovom mjestu. U tom smislu, a kada je u pitanju i žalbeni navod tužiteljice da je prvostupanjski sud trebao kod obračuna ukupne

procjene smanjenja opće životne aktivnosti koristiti „Balthazarevu formulu“ i da je, uslijed tog propusta, prvostupanjski sud pogrešno obračunao ukupan procenat umanjnja, ovaj sud nalazi da se u konkretnom slučaju ne radi o pravnom pitanju nego o pitanju iz medicinske oblasti zbog kojeg se, između ostalog i određuje izvođenje dokaza medicinskim vještačenjem, pa kako je tužiteljica, tijekom saslušanja vještaka dr. Fikreta Helaća na glavnoj raspravi od 16.6.2021. godine, propustila kod vještaka problematizirati navedeni obračun (opunomoćenik tužiteljice je svoja pitanja u bitnome usmjerio samo na dokazivanje postojanja „potresa mozga“ kod tužiteljice ali ga nije pitao na okolnosti obračuna po „Balthazarevoj formuli“) pri čemu iskazu te nalazu i mišljenju ovog vještaka nije ni prigovarao, i uz činjenicu da je vještak dr. Fikret Helać na istoj glavnoj raspravi dao razloge zbog čega je utvrdio ukupno umanjnje opće životne aktivnosti na razini od 26% (vještak nije koristio termin „Baltazareva formula“ ali je spomenuo da se obračun vrši prema principu „1, 1/2, 1/4, 1/8, 1/16 itd“) a što je prvostupanjski sud cijenio i kao takvo prihvatio (razvidno sa stranice 5. prvi, drugi i četvrti pasus ožalbene presude), to se žalbeni navodi tužiteljice i u ovom dijelu ukazuju kao neutemeljeni, baš kao i žalbeni navodi tužiteljice da je prvostupanjska presuda donesena i povredom odredbe članka 271. ZPP-a (uvjeti za određivanje vještačenja), tim prije što tužiteljica žalbom ne konkretizira u čemu se točno ogleda povreda navedene odredbe od strane prvostupanjskog suda niti zbog čega bi (eventualna) predmetna povreda bila od utjecaja na pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude.

Dalje, nema mjesta žalbenom navodu tužiteljice da prvostupanjski sud „nije analizirao materijalne dokaze na ime medicinske dokumentacije“. U konkretnom slučaju, prvostupanjski sud je, kako to proizilazi sa stranice 7. treći pasus ožalbene presude, materijalnoj dokumentaciji „poklonio vjeru“ (znači, prethodno je analizirao), ali „materijalnu dokumentaciju vezanu za medicinske nalaze i tok liječenja tužilje nije posebno obrazlagao jer su je imali na uvid vještaci medicinske struke pri izradi svojih nalaza i mišljenja, a sud se o istima izjasnio a i ne bi uticali na drugačiju odluku suda“. Iako se žalbom tužiteljice ne dovode u pitanje razlozi zbog kojih prvostupanjski sud, prema standardu obrazložene sudske odluke, u svom obrazloženju nije posebno obrazlagao materijalnu dokumentaciju (žalbom se ukazuje da materijalna dokumentacija nije analizirana a što po navodima iz obrazloženja ožalbene presude nije situacija), to ovaj sud, instruktivno ukazuje prvostupanjskom sudu da se sva (relevantna) materijalna dokumentacija (pogotovo medicinska dokumentacija koja je bila predmetom vještačenja) kao takva mora pojedinačno obrazložiti, ne samo iz razloga provođenja zakonske obveze ocjene dokaza u smislu članka 8. ZPP-a, nego i iz razloga potrebe kritičke analize provedenog vještačenja sa aspekta objektivnosti i točnosti podataka koje je vještak koristio za potrebe izrade nalaza i mišljenja (sasvim je moguća situacija da vještak pri izradi nalaza ne uzme u obzir sve činjenice koje proizilaze iz materijalne dokumentacije koju vještači ili iste pogrešno percipira) ali, jednako tako, i sa aspekta eventualnog postojanja nelogičnosti, nejasnoća ili nepotpunosti u nalazu i mišljenju koji je predmetom sudske ocjene, pri čemu analiza materijalne dokumentacije od strane vještaka za potrebe izrade nalaza i mišljenja nije niti može nadomjestiti zakonsku obvezu suda da istu tu materijalnu dokumentaciju ocijeni na način kako to izričito nalaže odredba članka 8. ZPP-a, a sve kako bi materijalnu dokumentaciju doveo u izravnu svezu, ne samo sa provedenim medicinskim vještačenjem nego i po potrebi sa drugim relevantnim dokazima koji su izvedeni na iste ili slične okolnosti.

Pored navedenog, ne stoje ni žalbeni navodi tužiteljice da prvostupanjski sud „nije brižljivo cijenio“ njen iskaz kao i iskaze „svjedoka“ glede „potreba tuđe njege i pomoći od 8 sati dnevno za obavljanje opštih životnih funkcija“ kao i da prvostupanjski sud „nije analizirao iskaz tužiteljice u svojstvu parnične stranke iz kojeg se može utvrditi koje posljedice je prouzrokovala saobraćajna nezgoda na radnu sposobnost“. Prije svega, ovaj sud zamjećuje da se žalbom tužiteljice ne ukazuje u čemu se konkretno ogleda nepravilna primjena odredbe članka 8. ZPP-a kada je u pitanju ocjena iskaza tužiteljice kao parnične stranke ali ni kod kojih točno svjedoka je sud nepravilno izvršio ocjenu datih iskaza, niti se u tom smislu ovom sudu konkretno ukazuje zbog čega je, takva „nepravilna“ ocjena subjektivnih dokaza, imala utjecaja na donošenje pravilne i zakonite presude, zbog čega se predmetni žalbeni navodi tužiteljice ukazuju kao paušalni, jer se kao takvi, ne mogu instanciono ispitati od strane ovog suda.

Slijedom navedenog, a kako je prvostupanjski sud sve izvedene dokaze ocijenio pojedinačno i u međusobnoj svezi, a potom dao dostatne, jasne i argumentirane razloge zbog kojih je tužbeni zahtjev tužiteljice našao za djelomično utemeljenim kao i zbog čega nije usvojio dio tužbenog zahtjeva kojim je traženo da se tuženi obveže da tužiteljici mjesečno plaća novčanu rentu zbog umanjenja radne sposobnosti, a sve na način kako to nalaže standard obrazložene sudske odluke iz članka 311. stavak (4) i stavak (5) ZPP-a, to nema mjesta žalbenom navodu tužiteljice da je prvostupanjska presuda donesena povredama odredaba parničnog postupka iz članka 8. ZPP-a, s tim da će se pravilnost činjeničnih i pravnih zaključaka ocijeniti kroz preostale žalbene razloge u nastavku obrazloženja ove odluke.

Kada je u pitanju žalbeni razlog pogrešno utvrđeno činjenično stanje iz članka 328. stavak (1) točka b) ZPP-a, tužiteljica isti u bitnome obrazlaže navodom da je prvostupanjski sud pogrešno odbio dio tužbenog zahtjeva kojim se „potražuje naknada materijalne štete za izgublenu zaradu zbog umanjenja radne sposobnosti (rentu)“ obzirom da je po mišljenju tužiteljice ovaj vid materijalne štete dokazan na temelju provedenog vještačenja iz oblasti medicine rada po vještaku dr. sc. med. Vinka Đurića koji je kod tužiteljice utvrdio da postoji trajno umanjenje radne sposobnosti u iznosu od 30% uslijed čega je kod iste došlo do promjene radnog mjesta, zbog čega „prvostepeni sud nije na pravilan način razjasnio sporne činjenice u pogledu radne sposobnosti tužiteljice jer je nakon utvrđenja da kod tužiteljice postoji umanjena radna sposobnost od 30% uslijed ozlijeđivanja, pravilnom primjenom materijalnog prava, trebao dosuditi novčanu rentu zbog umanjenja radne sposobnosti“. Isto tako, tužiteljica spori i odluku prvostupanjskog suda u dijelu u kojem je odbijen dio tužbenog zahtjeva na ime tuđe njege i pomoći, smatrajući da je za obračun trebalo koristiti minimalnu plaću u iznosu od 550,00 KM, kao „opštepoznate činjenice“, baš kao i činjenicu da prvostupanjski sud nije uzeo u obzir okolnost da je tuženi priznao odgovornost za svog osiguranika i da je u tom smislu na ime nespornog dijela nematerijalne štete uplatio tužiteljici iznos od 14.215,00 KM ali da tom prigodom nije precizirao koje pojedine oblike nematerijalne štete su isplaćene.

Ne stoje žalbeni navodi tužiteljice da prvostupanjski sud nije na pravilan način razjasnio sporne činjenice potrebne za presuđenje glede dijela tužbenog zahtjeva

kojim je tražena mjesečna isplata novčane rente zbog umanjnja radne sposobnosti tužiteljice u smislu članka 195. ZOO-a.

Naime, prvostupanjski sud je za potrebe donošenja odluke u svezi zahtjeva tužiteljice za isplatom novčane rente zbog umanjnja radne sposobnosti, pravilno utvrdio provedenim vještačenjem iz oblasti medicine rada, da kod tužiteljice postoji trajno umanjnje radne sposobnosti u iznosu od 30% baš kao što je pravilno utvrdio da tužiteljica, primjenom pravila o teretu dokazivanja iz članka 249. a u svezi sa člankom 246. stavak (1) ZPP-a, nije dokazala odlučnu činjenicu koliko točno iznosi umanjnje plaće koju tužiteljica ostvaruje kao razlika osobnog dohotka (plaće) koju je ista ostvarivala prije prometne nezgode i ozlijeđivanja i poslije toga, pri čemu prvostupanjski sud, također pravilno zaključuje da, u konkretnom slučaju, za utvrđenje ove odlučne činjenice nije dostatno samo kazivanje tužiteljice obzirom da se ista u svom saslušanju na glavnoj raspravi i nije izjasnila koliko točno iznosi umanjnje njene plaće zbog promjene radnog mjesta (sa pozicije kuhara na poziciju pomoćnog kuhara – servirka) kao posljedice umanjnja radne sposobnosti (tužiteljica u svom iskazu govori samo o umanjnju plaće za vrijeme dok je bila na bolovanju) niti ta činjenica proizilazi iz platne liste za studeni 2018. godine (platna lista ukazuje samo na visinu neto i bruto plaće tužiteljice u mjesecu studenom 2018. godine bez bilo kakvog određenja na ime umanjnja zbog promjene radnog mjesta, zbog smanjene radne sposobnosti i slično), a što je tužiteljica bila dužna dokazati za potrebe uspješnog ishodovanja odluke suda glede ovog dijela tužbenog zahtjeva (štoviše, tužiteljica u svom iskazu govori da trenutno ostvaruje plaću u iznosu od 950,00 KM a što je nesporno više od 814,00 KM koliko je ostvarila u studenom 2018. godine), pri čemu sud nije mogao prihvatiti žalbene navode tužiteljice da je prvostupanjski sud „visinu“ mogao utvrditi „od zagaranovanog ličnog dohotka umanjeno za procenat radne sposobnosti od 30%“ obzirom da tužiteljica, u svezi navedenog, ne ukazuje o kojem se to „zagaranovanom ličnom dohotku radi“ i temeljem kojeg propisa bi takva osnovica bila korištena za potrebe obračuna visine materijalne štete na ime postojanja razlike između visine neto plaće koju je tužiteljica ostvarivala prije ozlijeđivanja (zbog prometne nezgode) i poslije toga (zbog umanjnja radne sposobnosti i promjene radnog mjesta), tim prije što su obje okolnosti tužiteljici nesporno poznate a kao takve nisu sudu predočene niti dokazane tijekom prvostupanjskog postupka.

Dalje, nema mjesta ni žalbenim navodima tužiteljice da je prvostupanjski sud za potrebe obračuna visine tuđe njege i pomoći koristi „minimalnu platu u iznosu od 550,00 KM“, kao „opšte-poznate činjenice“. Ovo iz razloga što je prvostupanjski sud, za potrebe presuđenja glede dijela tužbenog zahtjeva za naknadom materijalnih troškova na ime tuđe pomoći i njege, pravilno utvrdio činjenicu da je tužiteljici bila potrebna tuđa njega u periodu od tri mjeseca jer je bila nepokretna (u postelji), kako to proizilazi iz provedenog medicinskog vještačenja od strane vještaka dr. Fikreta Helaća, kao i činjenicu da je za vrijeme dok je tužiteljica bila nepokretna istoj, pored snahe, pomagala i susjeda F.E. (u vrijeme dok su snaha i sin tužiteljice bili na poslu) a za što joj je tužiteljica plaćala 300,00 KM mjesečno, kako to proizilazi iz suglasnih iskaza tužiteljice i svjedokinje F.E., u kom slučaju je prvostupanjski sud pravilno zaključio da tužiteljici, na ime ove materijalne štete, pripada (samo) iznos od 900,00 KM kao ekvivalent tromjesečnom davanju tužiteljice od po 300,00 KM susjedi F.E., a ne i više od toga, obzirom da bi u suprotnom, tužiteljici pripao veći iznos naknade

nego što je odista iznosila materijalna šteta koju je pretrpjela na ime izdatka za tuđu pomoć i njegu.

Na drugačiju odluku ovog suda nisu bili od utjecaja ni žalbeni navodi tužiteljice da prvostupanjski sud nije uzeo u obzir okolnost da je tuženi priznao odgovornost za svog osiguranika i da je u tom smislu na ime nespornog dijela nematerijalne štete uplatio tužiteljici iznos od 14.215,00 KM ali da tom prigodom nije precizirao koji pojedini oblici nematerijalne štete su isplaćeni. Ovo iz razloga što nisu točni navodi da prvostupanjski sud nije uzeo u obzir činjenicu da je tuženi priznao odgovornost za svog osiguranika i da je u tom smislu na ime nespornog dijela nematerijalne štete uplatio tužiteljici iznos od 14.215,00 KM, obzirom da iz obrazloženja ožalbene presude (stranica 3. treći pasus i stranica 6. peti pasus), između ostalog proizilazi da je tuženi isplatio tužiteljici ukupan iznos od 15.806,62 KM a koji iznos obuhvata 14.215,00 KM na ime naknade nematerijalne štete, zatim iznos od 491,62 KM na ime troškova liječenja i iznos od 1.100,00 KM na ime troškova izgubljene zarade, a sama činjenica da tuženi prigodom uplate (ukupnog) iznosa od 14.215,00 KM na ime nematerijalne štete nije precizirao koje sve oblike nematerijalne štete plaća i u kom točno iznosu, ne dovode u pitanje pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude, obzirom da se u tom slučaju imaju primijeniti pravila o uračunavanju ispunjenja iz članka 312. stavci (2), (3) i (4) ZOO-a imajući u vidu da tuženikova uplata (bez specifikacije) ne sadrži „izjavu o uračunavanju“.

Nadalje, ovaj Sud je ispitao i žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava iz članka 328. stavak (1) točka c) ZPP-a a u svezi sa člankom 331. ZPP-a, kojom prigodom je utvrdio da tužiteljica, pored načelnog pozivanja na pogrešnu primjenu odredbe članaka 185, 188, 189, 195. stavak (2) i 200 ZOO-a, nije ukazala u čemu se ista konkretno ogleda tj. zbog čega smatra da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio predmetne odredbe, tim prije što je prvostupanjski sud, za potrebe presuđenja o predmetnom tužbenom zahtjevu, utvrđeno činjenično stanje pravilno podveo pod odgovarajuće odredbe ZOO-a i za što je dao jasne, argumentirane i dostatne razloge prema standardu obrazložene sudske odluke (razvidno sa stranice 6. četvrti, peti i šesti pasus kao i sa 7. stranice) a koji razlozi prvostupanjskog suda se u biti žalbom i ne dovode u pitanje, zbog čega nema mjesta pozivanju tužiteljice na nepravilnu primjenu materijalnog prava od strane prvostupanjskog suda.

II – ŽALBA TUŽENOG

Kada obrazlaže žalbene razloge zbog kojih pobija prvostupanjsku presudu, tuženi u žalbi također u bitnome ponavlja razloge koje je iznosio i tijekom prvostupanjskog postupka, navodeći, između ostalog da „prvostepeni sud u konkretnom slučaju nije pravilno i potpuno cenio provedene dokaze... da je pogrešno primenio načelo slobodne ocene dokaza kao i odredbe ZPP-a Brčko distrikta BiH koje se odnose na troškove postupka“; da je previsoko utvrđen iznos naknade nematerijalne štete po osnovu duševnih bolova zbog naruženosti; da je sud pogrešno obračunao koliko tuženi treba tužiteljici da plati na ime naknade štete obzirom da je „među strankama nesporna činjenica da je tuženi tužilji na ime naknade štete isplatio ukupan iznos od 15.806,62 KM pa je prema tome sud eventualno trebao obavezati

tuženog da tužilji isplati iznos od 9.253,38 KM“; da iz „ožalbene presude nije vidljivo kako je sud došao“ do iznosa od 900,00 KM na ime troškova tuđe pomoći i njege „a napominju da punomoćnik tužilje nije dao dokaz na pripremnom ročištu – predložio veštačenje po veštaku ekonomske struke koji bi obračunao ovaj vid materijalne štete“; da su previsoko dosuđeni iznosi na ime duševnih bolova zbog umanjenja životne aktivnosti i pretrpljenog straha u kom smislu je dr. Fikret Helać pogrešno izračunao ukupan procenat umanjenja opće životne aktivnosti od 26% kao i da je „zaključak vještaka dr Devle Baraković pogrešan obzirom da je suprotan stručnoj literaturi i medicinskoj dokumentaciji“.

Takve žalbene tvrdnje tuženog po ocjeni ovog suda ne utječu na pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude u pobijanom dijelu. Više je razloga za ovakav zaključak suda.

Ispitujući prvostupanjsku presudu prema žalbenom razlogu povrede odredaba parničnog postupka iz članka 328. stavak (1) točka a) ZPP-a, ovaj sud nalazi da tuženi, u bitnome ukazuje da se ovaj žalbeni razlog ogleda u tome da je prvostupanjski sud povrijedio odredbe članka 8. ZPP-a obzirom da u ožalbenoj presudi „nije cijenio sve dokaze pojedinačno i sve dokaze zajedno u njihovoj međusobnoj vezi“, a koje žalbene navode ovaj sud nalazi neosnovanim.

Naime, suprotno rezoniranju tuženog, ovaj sud nalazi da ožalbena presuda nije donesena povredom odredaba postupka na koju tužitelj ukazuje, jer je prvostupanjski sud dokaze provedene u postupku cijenio kako to nalaže odredba članka 8. Zakona o parničnom postupku (pojedinačno i u međusobnoj svezi), a što je razvidno iz stranice 3, 4, 5. i 6. obrazloženja ožalbene presude, a za zaključak o djelomičnoj osnovanosti tužbenog zahtjeva, naveo je razloge koji predstavljaju valjane i dostatne razloge, zasnovane na slobodnoj ocjeni dokaza provedenih u postupku, pri čemu je svakom dokazu, pa tako i iskazima te nalazima i mišljenjima sva tri vještaka medicinske struke, dao odgovarajući značaj i na temelju toga utvrdio sve činjenice koje su važne za odlučivanje o postavljenom tužbenom zahtjevu.

Slijedom navedenog, prvostupanjski sud nije počinio povredu odredaba parničnog postupka iz članka 329. stavak (1) a u svezi sa člankom 8. Zakona o parničnom postupku samo zato što je ocijenio provedene dokaze drugačije nego što tuženi smatra da ih je trebalo ocijeniti, odnosno izveo drugačije zaključke od tuženog. Naime, pravo ocjene dokaza zadržano je za sud i prvostupanjski sud je taj koji odlučuje koje će činjenice uzeti kao dokazane prema svom uvjerenju i na osnovu savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka. Prema tome, time što prvostupanjski sud provedene dokaze nije tumačio onako kako tuženi misli da ih je trebalo tumačiti nije počinjena povreda odredaba parničnog postupka, obzirom da je prvostupanjski sud kritički analizirao i savjesno ocijenio provedene dokaze, koje je tužiteljica ponudila na okolnosti osnovanosti svog tužbenog zahtjeva.

Kada je u pitanju žalbeni razlog pogrešno utvrđeno činjenično stanje iz članka 328. stavak (1) točka b) ZPP-a, tuženi isti u bitnome obrazlaže navodom da je previsoko utvrđen iznos naknade nematerijalne štete po osnovu duševnih bolova zbog naruženosti, tim prije što je i vještak dr. Fikret Helać „jasno zaključio“ da su

„ovakve naruženosti samo povremeno uočljive drugim licima“ te da je „došlo do nepravilnog zarastanja preloma potkolenice uz deformaciju te da iz medicinske dokumentacije nije vidljivo da je tužilja koristila neophodna medicinska tj. ortopedska pomagala, a trebala je“.

Neosnovano tuženi žalbom ukazuje da je prvostupanjski sud „previsoko utvrdio iznos naknade nematerijalne štete po osnovu duševnih bolova zbog naruženosti“. Ovo iz razloga što je vještak dr. Fikret Helać u svom nalazu i mišljenju, između ostalog naveo da je nastala ozljeda iz kritičnog događaja od 7.12.2018. godine, kod tužiteljice, ostavila naruženost srednjeg stupnja, zbog šepanja, zrelih ožiljaka na lijevoj potkoljenici koji su povremeno uočljivi drugim osobama, zbog čega je prvostupanjski sud, dovodeći u svezu predmetno provedeno medicinsko vještačenje (kao objektivno mjerilo) sa mogućnošću prikrivanja oštećenja odjećom (lokalitet ozljede), starosnoj dobi tužiteljice, njene obiteljske i druge socijalne prilike, pravilno izveo zaključak da tužiteljici pripada pravo na novčanu naknadu za duševne bolove zbog naruženosti u iznosu od 4.000,00 KM prema Orijentacionim kriterijima za utvrđivanje pravične naknade nematerijalne štete Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 097-0-Su-16-000250 od 1.4.2016. godine - u daljnjem tekstu: Orijentacioni kriteriji), a koju pravilnost zaključka prvostupanjskog suda ne dovodi u pitanje navod vještaka da „iz medicinske dokumentacije nije vidljivo da je tužilja koristila neophodna medicinska tj. ortopedska pomagala“ (glede nepravilnog zarastanja prijeloma potkolenice), obzirom da vještak u svom iskazu na glavnoj raspravi nije konstatirao da tužiteljica nije koristila ortopedska pomagala nego da to „nije vidio iz medicinske dokumentacije“ a što, samo po sebi, nije dostatno za izvođenje zaključka o nekorištenju ortopedskog pomagala (moguće da takva činjenica nije samo konstatirana u liječničkom nalazu jer je ordinirajući liječnik nije cijenio za značajnom ili da je pogreškom ordinirajućeg liječnika izostavljena pri izradi nalaza i mišljenja), pa u takvoj situaciji, ukoliko je tuženi išao za tim da uspije sa činjeničnom tvrdnjom da u stupnju naruženosti postoji i doprinos tužiteljice, to je bio dužan i dokazati (a što nije) u smislu članka 246. stavak (1) ZPP-a.

Dalje, nema mjesta ni žalbenom navodu tuženog da je sud pogrešno obračunao koliko tuženi treba tužiteljici da plati na ime naknade štete, a koji žalbeni navod je, u biti, istovjetno isticala i tužiteljica u svojoj žalbi, a o kojoj se sud već izjasnio u prethodnom izlaganju, pri čemu ovaj sud podsjeća da novčani iznos od 491,62 KM (na ime troškova liječenja) kao i novčani iznos od 1.100,00 KM (na ime troškova izgubljene zarade), koje je tuženi nesporno uplatio tužiteljici u izvansudskom postupku, ne mogu imati utjecaja na visinu utvrđene i dosuđene (a neizmirene) nematerijalne štete (u ukupnom iznosu od 10.845,00 KM), obzirom da se navedene uplate odnose na izmirenje materijalne štete, pri čemu tužiteljica tužbom nije tražila dosuđenje naknade na ime troškova liječenja, dok je s druge strane, tužiteljici odbijen dio tužbenog zahtjeva za dosuđenje novčane rente zbog umanjivanja radne sposobnosti, a čija uplata, u ovoj fazi postupka, ne može biti predmetom razmatranja eventualnog neosnovanog obogaćenja i prebijanja sa dugovanjem tuženog.

Ne stoje ni navodi žalbe da iz „ožalbene presude nije vidljivo kako je sud došao“ do iznosa od 900,00 KM na ime troškova tuđe pomoći i njege i da je tužiteljica u tom smislu trebala provoditi vještačenje po vještaku ekonomske struke, a što nije učinila. Ovo iz razloga što je prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane odluke

(strana 7. drugi pasus ožalbene presude) dao sasvim jasne, argumentirane i dostatne razloge zbog kojih je našao djelomično osnovanim tužbeni zahtjev tužiteljice za dosuđenje troškova tuđe pomoći i njege u iznosu od 900,00 KM (na temelju iskaza tužiteljice i svjedoka F.E. prvostupanjski sud je našao utvrđenim činjenicu o plaćanju 300,00 KM svjedokinji F.E. za pomoć i njegu tužiteljice za vrijeme dok je bila nepokretna, dok je na temelju provedenog medicinskog vještačenja po vještaku dr. Fikretu Helaću utvrdio period u kome je tužiteljica bila „u postelji“) s tim da ovaj sud podsjeća da nijednom odredbom ZPP-a nije imperativno određeno da se postojanje (određene) odlučne i druge pravno-relevantne činjenice (kao npr. visina troškova na ime pružene tuđe pomoći i njege) mora samo i isključivo dokazivati određenim dokaznim sredstvom (kao npr. ekonomskim vještačenjem), zbog čega, za potrebe utvrđenja da li je neka činjenica dokazana ili ne, sud i nije vezan posebnim formalnim dokaznim pravilima i isto poduzima, u smislu članka 8. ZPP-a, na temelju slobodne ocjene dokaza a za koje potrebe je dužan dati odgovarajuće razloge prema standardima obrazložene sudske odluke, zbog čega se žalbeni navodi tuženog i u ovom dijelu ukazuju kao neutemeljeni.

Na kraju, tuženi bez uspjeha dovodi u pitanje i odluku prvostupanjskog suda glede dosuđenja iznosa naknade na ime duševnih bolova za umanjene životne aktivnosti i pretrpljenog straha sa žalbenim navodom da su previsoko dosuđeni, zatim da je dr. Fikret Helać pogrešno izračunao ukupan procenat umanjenja opće životne aktivnosti kao i da je „zaključak vještaka dr. Devle Baraković pogrešan obzirom da je suprotan stručnoj literaturi i medicinskoj dokumentaciji“, obzirom da tuženi u žalbi ne navodi u čemu se konkretno ogleda nepravilnost prvostupanjske odluke u svezi visine iznosa naknade na ime duševnih bolova za umanjene životne aktivnosti i pretrpljenog straha, osim paušalne konstatacije da je naknada „previsoko dosuđena“ niti se žalbom ukazuje zbog čega tuženi nalazi da je vještak dr. Fikret Helać „pogrešno izračunao“ ukupan procenat umanjenja opće životne aktivnosti baš kao što tuženi ne konkretizira zbog čega nalazi da je zaključak vještaka dr. Devle Baraković „suprotan stručnoj literaturi i medicinskoj dokumentaciji“ i o kojoj se to stručnoj literaturi i medicinskoj dokumentaciji konkretno radi, zbog čega se predmetni žalbeni navodi tuženog ukazuju kao paušalni, i kao takvi, nisu mogli biti predmetom instancionog ispitivanja od strane ovog suda.

Zbog navedenog, a kako nisu osnovani ni žalbeni razlozi zbog kojih tuženi pobija prvostupanjsku presudu i kako prvostupanjska presuda nije donesena ni uz povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, a imajući u vidu da tužiteljica i tuženi odluku o troškovima sadržanu u stavku VI izreke prvostupanjske presude pobijaju samo kroz pobijanje odluke o glavnoj stvari, jer u žalbi konkretnim prigovorima ne ukazuju da odluka o troškovima nije pravilna, valjalo je žalbe tužiteljice i tuženog, u smislu odredbe članka 346. ZPP-a, odbiti kao neosnovane.

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Šejla Drpljanin